

først paa Hjemstedet, og deraf følger, at han faar dem paa det Sted, hvor han er i det Øjeblik, han forlader Tjenesten.

Saa er der et Par Punkter, jeg gerne vilde gøre et Par Bemærkninger til som gammel praktisk Kompagnichef. Og det er, at hvis de tre Dages Vagtarrest skal være almindelig Norm, er det meget for ringe. Jeg indrømmer, at nu til Dags straffes en Mand ikke uden Grund, men der er dog formelle Ting, som man ikke kan undlade at straffe ham for, og hvori han kan være grumme uskyldig; det kan f. Eks. ske ved Vagtforseelser. Og faar han saa denne Straf, tillægger ingen i Hæren den nogen som helst Betydning, fordi han har faaet den paa den Maade. Thi det er ikke det samme, om en Mand bliver straffet paa Grund af en Vagtforseelse eller paa Grund af en Disciplinærforseelse. Det er to himmelvidt forskellige Tilfælde. I det ene Tilfælde ved man, at det er en Mand, man skal tage sig i Agt for, i det andet Tilfælde, at det maaske er en godmodig Mand, som enten ikke har set eller hørt skarpt efter, og faar han saa tre Dages Vagtarrest, er han afskaaren fra at kunne bytte, skønt han maaske meget gerne vilde have ligget inde. Naar man derfor vil opstille en Grænse for Straffen, maa man gaa højere end til denne lille Straf. Den har ikke megen Betydning, og der kan maaske være Grund til at tage Hensyn til, hvad han har faaet Straffen for. Der er jo visse militære Forseelser, som kunne have deres Betydning, hvor Talen er om at lade Folk ligge til Vintertjeneste, og andre, som ikke have Betydning. Det er jo Ting, som jeg tror man i Udvalget skulde søge at faa lidt mere bestemt begrænset.

Endelig med Hensyn til Pengenes Opbevarelse finder jeg Bestemmelsen herom absolut rigtig. Ogsaa jeg har i min tyveaarige Virksomhed som Kompagnichef set mere end nogen anden af den Art. De fleste Soldater kunne ikke staa for et glad Øjeblik eller lade være at laane til en god Kammerat, og Laanen er ærlig, men Betalingen meget vanskelig. Paa den Maade gaar det som Regel. I alt Fald gælder det ubetinget her i Kjøbenhavn. Det er ikke saa slemt i Jylland. Der er der passet mere paa. Jeg har altid spurgt dem, der byttede, om de ønskede, at jeg skulde administrere Pengene for dem, saaledes at de kunde hævde dem, efterhaanden som de trængte til dem, og saaledes, at de havde noget, naar de skulde hjem, og de

fleste have gjort det. Men her i Kjøbenhavn har man nogle Kammerater, som man benævner Bøller, og nogle enkelte af dem komme ogsaa ind som Soldater, og saadan et Frø vil naturligvis, hvis han bliver holdt inde til Vintertjenesten, ødelægge alle de 100 Mand. Saadan en Mand lader ikke Pengene administrere. Jeg havde en Gang saadan en. Han havde faaet 300 Kr. kontant. Og da jeg satte til Betingelse, for at han skulde faa Lov til at blive, at han skulde indbetale mindst $\frac{2}{3}$ af de Penge, og saaledes at han kunde hæve maanedsvist, for at han ikke skulde komme til at sulte den sidste Tid, gik han ogsaa ind derpaa. Men de 100 Kr. tog han ogsaa Droske for, og saa kørte han op ad Strøget i al sin Herlighed, og da han saa kom hjem, havde han ikke en Trevl af de 100 Kr. tilbage. Jeg er tilbøjelig til at tro, at dersom han havde faaet de 300 Kr. paa en Gang, havde han alligevel sat dem alle over Styr. Jeg anfører dette som et grotesk Eksempel paa, hvorledes en letsindig Natur kan handle, i hvert Fald her i Kjøbenhavn. Jeg tror, at det kun sker meget lidt i Provinserne. Der er Anledningen ikke saa stor, og gennemgaaende er man heller ikke naaet til det Standpunkt, men jeg skal ikke komme nærmere ind paa det. Jeg anser det af disse Grunde for rigtigt, at Pengene ikke udbetales.

Men naar der staa „naar særlige Omstændigheder tale derfor, kunne Pengene udbetales“, saa bør der staa, at de ubetinget kunne udbetales forskudsvis, thi Soldaten kan ikke leve Vinteren over af de Penge, han faar, og de Folk, der lade sig stille, have som Regel ikke noget, og de ville derfor i den strenge Vintertid trænge til nogen Hjælp. Det ligger derfor i Sagens Natur, at de maa have udbetalt en vis Del maanedlig; det har naturligvis ogsaa været Mening. Det er kun Formen derfor, jeg finder mindre heldig. „Et mindre Beløb“ er jo et relativt Begreb. En Mand, der er gift — skønt de pleje at sørge for at komme hjem — kan jo ogsaa blive liggende, og han vil saa bruge et relativt stort Beløb hver Maaned. Overhovedet er Tanken deri rigtig og god, og den er vel nærmest bygget paa, at der skal handles fornuftigt af de vedkommende, men jeg skal blot henstille til den højtærede Krigsminister, at der finder en Ombytning Sted af Ordet: Afdelingschefen og Underafdelingschefen. Der er nemlig ingen andre end Underafdelingschefen, der kan have nogen Mening om vedkommen-